

paa disse Forhold, idet jeg dog forudskikker den Bemærkning, at jeg her taler paa egne Vegne, ikke som Medlem af eller Formand for Tilsynsraadet.

Spørgsmaalet om Pladsmangelen paa vore Sindssygehospitaler er ikke af ny Dato. Ærede Medlemmer vil huske, at det længe har været brændende. Jeg kan i saa Henseende blot henviser til, at den nuværende højtærede Justitsminister i 1921 her i Tinget fremsatte Forslag om at nedsætte et Udvalg med den Opgave at foretage Forarbejder til Opførelsen af et nyt Sindssygehospital i Jylland, et Forslag, som i sig selv viste, at Ministeriet var paa det rene med, at vi manglede et saadant Hospital. Dette Udvalg, af hvilket jeg havde den Ære at være Medlem, afgav Betænkning i November 1925, og samtlige dets Medlemmer paa et enkelt nær var da enige om at udtale, at de fandt Opførelsen af et nyt Hospital paakrævet. Der var ganske vist to Medlemmer, der af økonomiske Grunde ønskede først at faa udvidet Hospitalet ved Aarhus, saaledes at dette kom paa Højde med Statens andre Hospitaler, der jo hvert rummer ca. 800 Patienter.

De Bilag, som fulgte med det nævnte Lovforslag, indeholdt en Del Oplysninger, og jeg ønsker at bemærke, at disse hvilede paa Udtalelser af Sundhedsstyrelsen. Det fremgik heraf, at der paa Statens Sindssygehospitaler — Vester Vedsted var den Gang ikke taget i Brug — og paa de to Plejeanstalter Dalstrup og Raamosegaard var Plads til i alt 3 569 Patienter. Paa de kommunale Anstalter var 402 og i Familiepleje 154, i alt 4 125 Patienter. Men samtidig oplyste Sundhedsstyrelsen, at paa Grundlag af Folketællingen af 1919, den den Gang sidst foreliggende, fandtes der mindst 5 336 sindssyge her i Kongeriget. Jeg ønsker i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, hvad maaske ikke alle ærede Medlemmer i Øjeblikket erindrer, at sindssyge fra Københavns Kommune ikke er medregnet, da denne selv sørger for sine sindssyge mod et Tilskud fra Staten.

Det fremgaar af disse Oplysninger, at der paa dette Tidspunkt manglede Plads til 1 211 sindssyge Mennesker. Hvordan stiller Forholdet sig nu? Jeg ønsker at gøre opmærksom paa, at de Tal, jeg her nævner, har jeg fra den i øvrigt fortrinlige Beretning til Sundhedsministeren om Statens Sindssygehospitaler i Finansaaret 1926—27, som er afgivet af Direktøren for Statens Sindssygehospitaler, Hr. Brøch-

ner Mortensen. Af denne fremgaar det, at der den 1. April 1927 var paa Hospitaler og Plejeanstalter Plads til 4 374; hvis man regner Sikringsanstalten i Nykøbing og de i Familiepleje anbragte med, bliver det i alt 4 680 Sengepladser, og paa Ventelister var der i alt paa samme Tidspunkt 241 Ansøgere. Forøgelsen af Pladsforholdene er i særlig Grad fremkommet ved Udvidelsen af Vordingborg og Nykøbing Sindssygehospitaler, ved Udvidelsen af Familieplejen med 102 Pladser og ved Indrettelsen af Hospitalet ved Vester Vedsted, hvor der er Plads til 200 Patienter.

Hvis man nu paa Grundlag af Folketællingen i 1925 undersøger, hvor mange sindssyge der findes her i Landet, København stadig væk ikke medregnet i denne Forbindelse, og gaar man ud fra, at der gennemsnitlig findes 2 sindssyge pr. 1 000 Indbyggere, findes der her i Landet i alt 5 667 sindssyge Mennesker, eller med andre Ord, vi mangler for Tiden, trods foretagne Udvidelser og Overbelægning, Plads til ca. 1 000 sindssyge Mennesker.

Undersøger man, hvor lang Ventetiden har været for de Patienter, der er optaget i sidste Finansaar, viser det sig, at flere har maattet vente indtil 3 Aar. Det betyder, at der omkring paa vore Sygehuse, Fattiggaarde og hos private er anbragt sindssyge Mennesker under Forhold, som maa kaldes uforvarselige, idet de ikke dør kan faa den Behandling, som deres Sygdom berettiger dem til. Henvendelsen til Hospitaler er omsonst; flere af dem er saa overbelagte, at de kun kan give Plads for dem, der tvangsindlægges. Det er i saa Henseende værd at lægge Mærke til, at Tvangsindlæggelse udgjorde 22,7 pCt. af samtlige Optagelser, der fandt Sted i Finansaaret 1926—27. I Finansaaret 1923—24 var det tilsvarende Tal 10,6 pCt. Man vil deraf skønne, at Antallet af Tvangsindlæggelser er i foruroligende Stigning og begrundet netop i Pladsmangelen.

Ved Bedømmelsen af, hvad der under disse Forhold bør gøres, maa den store og afgørende Betydning, det har for disse Patienter, at de tidligst muligt kommer under Hospitalsbehandling, ikke undervurderes; det er meget ofte af afgørende Betydning for Helbredelsen af deres Sygdom.

Det forekommer mig, at der under disse Forhold er følgende Veje ud af Vanskeligheden: 1) Udvidelsen af de bestaaende Hospitaler, 2) en Udvidelse af Familieplejen, 3) Bygning af et nyt Hospital. Hvad Udvidelsen af bestaaende Hospitaler angaar, tror jeg at turde sige, at det er